

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Mórítz Balázs ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt Országos Rendőr-főkapitányság (I. rendű alperes címe) I. rendű, ... ügyész által képviselt Legfőbb Ügyészség (II. rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. október 21. napján meghozott, 40.P.25.570/2009/24. számú ítélete ellen a I. rendű alperes részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint perköltséget.

A le nem rótt 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették az emberi méltósághoz, személyi szabadsághoz, jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. és II. rendű alpereseket elégtételadó nyilatkozat adására. Arra kérte kötelezni továbbá az I. és II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a részére 2.400.000 forint nem vagyoni kártérítést.

Álláspontja szerint az alperesek jogsértést azzal követtek el a sérelmére, hogy alaptalanul folytattak vele szemben büntetőeljárást és ennek során az elfogatóparancs kibocsátásával, előállításával és gyanúsítottkénti kihallgatásával sértették jogait. A II. rendű alperes jogsértése abban állt, hogy a gyanúsítás ellen

emelt panaszt elutasította és az I. rendű alperest a nyomozati iratok vádemelési javaslattal történő megküldésére utasította.

Az I. és II. rendű alperesek kérték a felperes keresetének elutasítását.

Az I. rendű alperes előadta, hogy a büntetőeljárás tartama alatt a felperes részben ismeretlen helyen tartózkodott és elfogása után nem került sor őrizetbe vételére, vele szemben személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedést a hatóság nem alkalmazott. Abban az időszakban, amikor eljárni jogosult és köteles volt, egy alkalommal hallgatta meg gyanúsítottként. Álláspontja szerint a büntetőeljárás lefolytatásának volt helye, mert csak ennek eredményeképpen lehetett feltárni, hogy a felperes a terhére rótt bűncselekményt elkövette-e vagy sem. Ilyen körülmények között pedig a felperes keresete megalapozatlan és a nem vagyoni kárigény pedig eltúlzott mértékű.

A II. rendű alperes előadta, hogy a felperessel szembeni nyomozás elhúzódott, ennek oka a felperes együttműködésének hiánya volt. A nyomozás feladata a tényállás teljes körű felderítésével a büntetőjogi felelősség tisztázása, ezért tevékenysége személyhez fűződő jogsérelmet és kártérítési felelősség megállapítását nem alapozhatta meg. Álláspontja szerint a felperes keresete megalapozatlan és a nem vagyoni kártérítés mértéke mindenképpen eltúlzott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az APEH Közép-magyarországi Regionális Igazgatósága illeték Főosztálya külön felhívására 144.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdésében, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. § (1) bekezdésében, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 67. § (1) bekezdésében, a 69. § (1) bekezdésében, a 73. § (1) bekezdésében és a 179. § (1) bekezdésében foglalt szabályokat.

Megállapította, hogy az I. rendű alperes a gyanúsítás ellen benyújtott panasz elutasításával és az iratok vádemelési javaslattal történő megküldésével a felperes személyiségi jogait nem sértette. Kifejtette, hogy az alapos gyanú fennállta a nyomozó hatóság részéről mérlegelési tevékenységet igényel és ennek eredményeként csak akkor valósíthat meg személyiségi jogsértést és kártérítési felelősséget, ha kirívóan súlyos, téves és nyilvánvalóan okszerűtlen az eljárása. Ez azonban a perbeli esetben nem valósult meg, mivel a nyomozó hatóságnak rendelkezésre álltak az alapos gyanú felvetéséhez szükséges adatok.

Nem alapozza meg a személyiségi jogsértés megállapítását az sem, hogy a büntetőeljárás során a felperessel szemben a nyomozást megszüntették azzal, hogy a cselekmény nem bűncselekmény. Ez a tény utólag nem teszi jogsértővé az alapos gyanú közlését és gyanúsított kihallgatást.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy az sem valósít meg személyiségi jogsértést, hogy a felperessel szemben elfogatóparancs kibocsátására került sor, majd pedig előállították. Mivel a nyomozás megindítása a felperessel szemben nem volt jogsértő, szükséges volt a felkutatására minden szükséges lépést megtenni. Tekintettel arra, hogy az eljárás alatt megjelenési kötelezettségének nem tett eleget, saját magatartásával idézte elő az elfogatóparancs kibocsátásának szükségességét, illetőleg előállítását. Ilyen körülmények között a felperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy ezen cselekmények személyiségi jogait sértették.

Megállapította továbbá az elsőfokú bíróság azt is, hogy nem sérült a felperes személyi szabadsághoz fűződő személyiségi joga sem. Nem tekinthető jogsértő cselekménynek önmagában a hatóság személyi szabadságot korlátozó intézkedése, még abban az esetben sem, ha később a nyomozást megszüntették bűncselekmény hiányában.

A II. rendű alperes magatartásának vizsgálatával összefüggésben azt állapította meg, hogy az alapos gyanú közlését kifogásoló panasz elutasítása és a nyomozó hatóságnak a vádemelési javaslattal történő megküldésre utasítása szintén nem valósít meg személyiségi jogsértést. A felperes ezen sérelmei a büntetőeljárás szabályai szerint korábban orvoslásra kerültek.

Rögzítette továbbá, hogy mivel a II. rendű alperes perköltségigényt nem terjesztett elő, a bíróságnak erről határoznia nem kellett. Az I. rendű alperes jogtanácsosi munkadíj iránt terjesztett elő perköltségigényt, amelyet a bíróság alaptalannak talált. Ismertetve a Pp. 75. § (2) bekezdését, úgy foglalt állást, hogy az I. rendű alperes jogtanácsosi készkiadást nem igazolt, munkadíjat pedig nem érvényesíthet, mivel munkavégzéséért az I. rendű alperestől munkabért kap, ezért perköltség megfizetésére nem kötelezte a felperest.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, kérve az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperest költségeiben marasztalását. Fellebbezésében hivatkozott a Pp. 75. § (2) bekezdésében, a 67. § (2) bekezdésében, valamint a Ptk. 685. § c) pontjának második mondatában foglaltakra. Ezen szabályok alapján az I. rendű alperest, mint költségvetési szerv jogi képviselőjét ellátó jogtanácsosát az ügyvéd részére járó díjszabással azonos összegű munkadíj illeti meg, amennyiben a képviselőt munkaviszony keretében látja el.

A fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A Pp. 253. § (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem korlátai között bírálhatta felül a másodfokú bíróság.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az I. rendű alperes fellebbezésében foglaltakat és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel részben megváltoztatta.

Az alperesek ítéletben való megjelölésével kapcsolatosan a másodfokú bíróság elsősorban arra hivatkozik, hogy az elsőfokú bíróság a jegyzőkönyvben rögzített 11-I. sorszámú végzésben úgy rendelkezett, hogy a Vám- és Pénzügyőrség alperessel szembeni permegszüntetés folytán a per a továbbiakban az Országos Rendőr-főkapitányság I. rendű és a Legfőbb Ügyészség II. rendű alperes között folyik tovább. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az alperesek megjelölésénél erre figyelemmel volt.

A Pp. 75. § (2) bekezdése szerint, a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, illetőleg szabadalmi ügyvivő készkiadásait és munkadíját is.

A Pp. 67. § (2) bekezdése alapján, a perben a gazdálkodó szervezet jogtanácsosát az ügyvéd jogállása illeti meg.

A Ptk. 685. § c) pontjának második mondata szerint, a költségvetési szerv polgárjogi kapcsolataira is a gazdálkodó szervezetre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni, kivéve, ha a törvény e jogi személyekre eltérő rendelkezést tartalmaz.

Az 1983. évi 3. tvr. 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a jogtanácsos a jogi tevékenységét a gazdálkodó szervezetnél, állami költségvetési szervnél, szövetkezetek érdekképviselői szervénél, társadalmi szervezetnél, egyesületnél, gazdasági munkaközösségnél, polgári jogi társaságnál, vagy egyéb szervezetnél munkaviszonyban, vagy tagsági viszonyban fejti ki.

Ezen jogszabályok alapján a polgári perben a perköltséghez tartozik a jogtanácsos munkadíja is. Függetlenül attól, hogy tevékenységét munkaviszony keretében látja el, a költségvetési szerv jogtanácsosát is az ügyvéd jogállása illeti meg. Erre figyelemmel a perben képviseletet ellátó jogtanácsos munkadíjának megállapítására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet rendelkezéseit is alkalmazni kell.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az I. rendű alperes részére perköltséget állapított meg a Rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2011. május 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.

a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő